

NOTA

Tots els que vulgan rebre's Setmanari de L'IGNORANCIA p' es correu pòden escriure directament a sa Direcció, enviant per adelantat un trimestre.

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE TOTS ELS MALLORQUINS IGNORANTS

PUNTS DE VENTA
Y SUSCRIPCIÓ.

Can Gelabert,
Pas d'en Quint,
núm. 19.
Can Rotger,
Cadena de Cort
núm. 11.
Can Pèp Tous
Plassa de Cort,
núm. 14.
Can Planells,
Sindicat, 59.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 "
Un any..... 2'60 "
Números atrassats..... 0'10 "

SONARÀ CADA DISSAPTE TANT SI TÉ VENT COM NO

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ: MOLINERS, 12.

Fóra Palma. Dins Mallorca. { 3 mesos... 0'85
1 any..... 3'25
Dins España { 3 mesos... 1'00
1 any..... 3'50

NOTA INTERESSANT.—Tots els pagos son per adelantat, per evitá plets y questions.

LA SEÑORA BLANCA.

No sé, estimats lectors, si qualche vegada vos haureu aturats devant un estòl de nins entrellenguts amb sos seus jòchs innocents, ó si vos haureu trobats envoltats d'ells, tots desitjosos d'está demunt vòltros, per podè escoltà milló de sa vòstra boca una rondaya ó sa contarella d'algun fèt ó qualsevòl altre còsa, amb lo qual aqueixa patulèa mos distreu per alguns moments de ses penes que continuament amargan sa nòstra curta vida, y al mateix temps procurá satisfè els desitjos des seu coret plè d'ilusions. De mí vos sebré dí solament que quant me tròp al mitx d'ells, no puch ménos de complauremè en sa séua senzillès, y adhuc me pareix participá de sa séua innocència. És tan amable aquesta virtut y els fa tan agradosos à n' els méus uys, que no puch ménos d'alabar al Señor amb l'Angel de la Guarda qu'els acompanya, y de demaná à n'aquest que els guardi sempre cubèrts d'aquella santa virtut y no permeti jamay qu'òbrigan els uys à sa maldat.

Essent, pues, jo tan amich d'els nins, no estrañareu qu'un decapvespre m'aturás darrera una paret d'una possessió per contemplá ses moxonies ó impertinències que sèt ó vuyt d'aquests angelets dirigian à sa madòna qu'estava asseguda à un pedris devall es parral.

—¡Jesús! que sou de pesats! (deya sa madòna.) Voltros sempre estau per jugá y conversá, y jo tench altres feynes. Al punt tòcan les sèt y encara he d'encendre es foch per arretglá es sopá; que si vé es padrí y no 'l tròba llest ja sabeu que mos reña à tots y diu qu'à ses dònnes mos agrada esmolarmós sa garròva.

—¿Y qu'es sa garròva, padrina? (digué un nin.)

—Veyès, (li contestá una nina), sa guinaveta de tayá es pa, *batsòl*.

—Ah nó, (respongué un altre,) m'amares s'altre día em va dí qu'era es lligám de sa còua.

—¡Jás! (comensá un altre.)

Però sa madòna no 'l deixá seguí, diguentlòs:

—¡Jesús! ¿voleu callá? A vòltros no vos impòrtan aquestes còses.

—Ydò, contaumós una rondaya ben maca y tots callarèm.

—Però si ja vos he dit que no 'n sabía pús.

—Que sí. Vos en sabeu y no les voleu contá per pò de no sentí es rellòtge quant tocará les sèt.

—Ja vos ho diré jo, padrineta, quant tocarán.

—¿Voleu qu'anèm à trèure es rellòtge aquí defòra y axí el sentirem bé?

—¿Y ara que dius? ¿que no sèus, aquí? ¡axí si que la fariam bona! ¡Jesús, Sant Antòni! Si es padrí sabés que li hem tocat es rellòtge, mos penjava.

Causada aquella bona dòna de ses impertinentes preguntes qu'à cada moment li dirigian al mitx de ses séues disputes, los digué:

—Vámos; estau una mica quietes, y vos contaré sa rondaya de *La Señora Blanca*, que nomía Dona Egilisa.

Aquestes paraules caygueren com un llamp demunt aquell petit auditori. Sense parlá paraula y valentsè tan sòls de gestos y manades, sempentes y colsales, uyades y *jchts!* hauriau vist amb un instant qu'aquells sèt ó vuyt infànts apenes ocupavan tant de lloch com sa cadira d'un mestre d'escola. Allá hauriau vist aquelles bolletes d'els uys, avessades à continuo moviment com ses bolles de villá, posarsè ficsades à sa boca de sa madòna y més quietes que ses bales de demunt sa murada.

Sa madòna tan prest va veure que tots estavan compòsts y esperant que ella obrís sa boca, comensá d'aquesta manera sa séua rondaya:

—Axò era y no era; bon viatge fassa la cadenera; per vòltros un aumut y per mí una cortera. Hey havia à sa terra d'els mòros, allá molt enfòra de Mallorca, una ciutat molt gran y molt triste que s'anomenava la ciutat de ses Tenebres, y tots els qui l'habitavan eran negres, cegos y baldats.

—¿Y tots, tots, eran cegos? (digué un

d'els nins interrompent à sa madòna, pensant en sí mateix si aqueixa havia fet un poch llarch.

—Tots, fiet, tots; no n'hi havia ni un tòrt que pogués servi per rey.

—¡Mirau, pobrets, com devian viure! (digué amb molta llástima uua de ses majorettes.)

—Figurauvós, sempre à sempentes y pegant sucòts per ses parets. Però no era axò lo pitjó.

Fòra de sa ciutat, y no molt lluny d'ella hey havia una montanya amb una còva molt gran que tenia sa boca tan negra y tan fosca com sa boca de l'infern. A n'aquesta còva s'hi amagava un dragonòt molt gròs que cada dia se menjava à lo ménos una dotzena de aquells pòbres negrets y heu feya tant d'amagat qu'aquests ni tan sòls sabian que tenguessen tan mal veynat.

—¡Ja 's de rahó! (digué una nina;) si heu dit que tots eran cegos!...

—Sí, fiyeta; tots eran cegos, y els cegos no veuen res, res, res. Axí es que aquells pobrets no se temian de sa séua desgracia fins que se trobavan entre ses dents d'aquell dragonòt; però llavò ni ells tenian remey, ni podían avisá els seus amichs perque s'en lliurassen.

Axí se passaren molts d'ans y cada dia aquella mala fiera se regalava de lo més bé amb sa carn d'aquells infelisses à n'els quals mirava com à pròpia hazienda; fins qu'un dia tengué noticia de tal calamitat una Señora molt guapa, molt bona, y per lo tant molt compassiva, y que sabia molts de secrets, tant per curá mals, com per llevá taques, com d'altres còses que li havia enseñat es seu espòs. S'anomenava Dona Egilisa, y també li deyan *La Señora Blanca*.

Segons contava sa fama, es seu espòs quant se despedí d'ella per algun temps, li va fé s'encarrech especial de que tingués molt d'esment à n'els negrets, que los cuydás bé y que procurás à tot tranche ferlòs torná blancs.

—¡Ca!!! axò si que no pòt ser, (digué un d'els atlòts. A cas señó tenen una negreta que Don Xesch los va du de l'Havana ja fa més d'un any, y per molt

que se rentí y s'ensaboni, sempre queda tan negre com antes.

—Si m'interrompiu tan sovint, (digué sa madòna, no acabarèm may. Jo sé que aquella senhora tenia un secret molt hò perqu'els negres tornassen blancs amb un instant. Per axò totduna que va sebre lo que passava à sa ciutat de ses Tenebres digué... allà vaitx; y dit y fet, agafà sa manteta y ja va essè partida.

Camina, caminaràs, arribà à una muntaña desde hont se descubria sa ciutat de ses Tenebres à dins es comellà, tapada d'una hòyra molt espessa que sortia à rebumbades de sa còva des dragonòt. Quant va veure aquells pòbres negrets que sempre anavan paupant y qu'à cada moment estavan en perill d'essè devorats per sa fiera, no pogué ménos de plorà, però de bònveres.

Tot seguit se tregué una vergueta teñida amb un such vermey, va fé amb ella un ròtlo en tèrra y es mitx des ròtlo hey aficà sa vergueta. S'assegué à sa sombra d'aquell arbre y comensà à cantà baixet, baixet, amb so cap recolzat à sa verga fent com si volgués dormirsè devòra aquell arbre.

Es ròtlo qu'havia fet s'anava exemplant de per tot; y com més s'exemplava, més s'alsava; de manera qu'amb un instant aquella muntaña se mudà amb un jardí molt gran, tancat amb una murada ben fòrta y just abaix de sa vergueta tot de repent hey comparegué un palau molt hermós amb una creu à dalt de tot. Es jardí tenia sèt safereitxos amb ses aygos just un miray de clares, y netes, un mes que s'altre.

La Señora Blanca devallà l'ondemà à sa ciutat de ses Tenebres y trobant un negret li digué:

—¿Vòls veni amb mi?

Es negret que jamay havia sentit una veu tan dolça, contestà depressa que sí.

L'agafa per sa mà y comensaren à pujà sa còsta cap à n'es jardí d'els sèt safereitxos: mentres pujavan poch à poquet, sa senhora parlava à s'oreya à n'es negret d'unes còses, qu'el feyan está embabayat y com à tonto.

A ses primeres paraules, es negret se va fregà una mica els uys. Comensava à veurey una mica, però no sabia com heu havia de dí.

Tant com anavan pujant, li anavan desapareguent ses ombres, y quant arribaren à n'es puig ja hey veyà del tot molt bé. Podeu pensa quina seria s'alegría d'aquell ninet quant veyà y coneixia còses que ni tan sòls havia somiades may. ¡Qu'hermosos li pareixerian els niguls, es sòl, el Cèl! ¡Amb quin gust contemplaria per primera vegada en tota sa séua vida, ses plantes y ses flòrs! Però vamos qu'axò tan mateix vòltros no heu enteneu; tan sòls qui ha estat cego tota sa vida y cobrat la vista heu pòt comprendre. Es negret, puis, estava fet un lòco de content, quant Dona Egilisa li va mostrá desd'allà dalt sa ciutat

de ses Tenebres sa boca de sa còva des dragonòt y es jardí d'els sèt safereitxos.

Es negret s'ajonoyà y amb ses mans juntes douava les gracies à *La Señora Blanca*; però aquesta li va dí qu'encara no havian acabat.

Es jardí tenia no més una pòrta per hont no se podia entrà ni à peu ni colcant, perqu'estava just demunt es primé safereitx que tenia s'aygo més clara que hajau vist may. Es negret s'hi acostà y quant va veure sa séua imatge dins s'aygo, se quedà tot trist y empagahit.

—¡Ay, senhora, que som de feò!

—No t'apuris, fuyet méu, jò te faré blanch just la neu.

—¿Y llavò ja no'm menjarà es dragó?

—No, perque no més pòt menjá carn negre. Entratèn dins es jardí.

—¿Per hont, senhora?

—Per aquesta pòrta; no n'hi ha altre; (contestà Dona Egilisa, acompanyant ses séues paraules d'un moviment de mans qu'indicava que no hey havia rèplica.)

Es negret no hey pensà pús sino que *¡pata-plum!*... ja va havè pegat sòtela dins s'aygo y quant va tornà sortí, sense sebre com, se trobà ben redblanch y ben redeguapo, à dins es jardí y à n'es séu costat *La Señora Blanca*. Volia riure y plorà tot à la una. Se recordava d'els séus pares y d'els séus germans y coneguts.

—Anèm, (deya à sa senhora,) anèm à dirlos que pujin tots que jò sé ben cèrt que n'estarán contents.

—Ten paciència; ja pujarán tots els que vulgan pujá.

L'ondema pujaren des mateix mòdo y amb ses mateixes sorpreses altres negrets, y un altre dia més molts, fins que corregué sa veu per tota la ciutat de ses Tenebres. Però hey va havè molts de aquells infelisses que quant en sentian parlá, deyan «¡cà! axò no pòt ser de cap manera,» y no volian pujá à n'es jardí d'els set safereitxos.

Aquí, amats ignorants, tocaren les sèt; y sa madòna que no se descuydava, s'axecá tota rebent y me deixà aquells infants amb un pam de boca ubèrta y uns uys com à salés.

Jò també, (¡qu'hem de fé!) vos deix fins s'altre setmana que ja hauré sentit un altre tròs d'aquesta rondaya.

(Seguirá.)

J. F.

POESÍA SENSE TITOL.

De salut y força
no m'en puch quexar
y visch ben alegre,
per are, y ben grás.
Tench una familia
que se fá estimár
per ella à Deu sempre
de bon còr demán.
Tenia una mare
com poques n'hi há

¡sempre hé d'anyorarla
l'estimava tant!
per tornarla veure
daria un reynat,
un mon, un imperi,
y si no bastás
de les menes venes
la calentà sanch;
per ella guardava
tot l'amor d'infant
com guarda l'aroma
la rosa de Maig
per la donselleta
que la vá regár.
L'he d'anyorar sempre
m'estimava tant
que m' manca la vida
d'es que al Cel pujá:
no hi haurá altre dona
que m'estime tant.
D'altre amor la ditxa
no trobaré may
y mon còr de jove,
que ses alés bat,
es com la campana
que no té batay.
Veig ulls que s'entenan
sòls ab so mirar,
mes uns que me parlen
no los hé trobats.
Quant la nit comensa
y els estels brillants
à n'el Cel parexan
ulls enamorats;
quant la lluna guayta
demunt la ciutat,
bona companyera
de tots los cors grans,
veig moltes parelles
costat per costat,
y sent les paraules
qu'es diuen baix, baix,
si'ls entench, cap d'elles
me n'han dita may.
De la Primavera
contempl los encants;
veig les flors que s'obrin
dins els verts sembrats,
y escolt entre fulles
d'els aucells lo cant...
De salut y força
no m'en puch quexar,
y visch ben alegre
per are y ben grás;
pero anyor la ditxa
que no puch trobar,
y esper una cosa
que no veuré may.

MESTRE ESCRIVIU.

EFEMÉRIDES D'ARA FA CENT ANS.

1785.—Aquest any es blat arribà à 22 sòus sa barcella y ses vuytenes cuytes pesavan 8 unses, els panets anavan à 9 doblés, els llegums caríssims, y axí tot lo demés. Aportaren molt de blat foraster, y no devallava. Els òus arribaren à anà à 37 doblés sa dotzena, y à Alcuàdia es blat arribà à 27 sòus sa barcella. Dit any suspengueren s'empeñorà à los pagesos fins en el mes de Mars per sa necessitat que tenian per rahó del mal any.

—Dit any feren sa Portella porta com ses altres, y sa Murada la prosebiren fins a n'es Moll.

—Dit any en Alcudia feren Lasareto y donaven 50 lliures a qualsevol que volgués axecá unes cases, de diners que el señó Bisbe Don Juan Diaz de la Guèrra havia deixat per aquest efecte, y hey dugueren desterrats per trabayá y adobá els camins y carrés.

—Dit any els mòros d'Alger feren les trèues amb el Rey d'Espanya, y se rescataren els esclaus espanyòls, però no els que d'Orá s'havían passat voluntariament.

Dit any feren Te-Deum general p'el señor Illm. Don Fr. Rafel Verger, Bisbe de les Indies, mallorquí.

PEP D' AUBEÑA.

PASCO FLORIDA.

Entre les diades
amb que l'any nos brinda
n'hi ha una d'hèrmosa
y es Pasco Florida.

El qui la contempla
de gòitx s'estasia,
brollant dins son còr
raudals d'alegría.

S'estel dins s'aubada
pareix més lluent;
y el Sòl 'par que surta
molt més resplendent.

La dematinada
d'aquest dia hermós,
los aucellets cantan
un cant agradós.

¡Que bella mirada
si el camp reparám!
vestits veym los arbres
amb lo seu fuyám.

Abaix d'ells les herbes
d'un hermós verdor;
¿no 'us pareix qu' alaban
à son Creador?

Y cada goteta
de fresca rohada,
assembla una perla
molt ben engastada.

Com vestits de reyna
son 'vuy los jardins;
brufats d'òr y plata.
y hermosos rubins.

Dins ells les floretes
tant belles pareixan
que bé les mirades
d'els àngels mereixan.

Y la poncelleta
s'esqueixa el vestit
tornant flòr hermosa
d'un color polit.

Llavònses moguda
p'el tèn dre oratjòl,
tot l'ayre perfuma
donantmòs consòl.

Dues torteretes
fentsè compaña,
uo nihuet compònen
amb gran alegría.

Tota la natura
mos diu amb primor:
¡Avuy es el dia
qu' ha fet el Señor!

En ell, alegremós,
amb santa bondat,
que'l Deu mòrt per nòltros
j'ha resucitat.

Digués, lector, ara
si en tota la vida
hey ha cap diada
com Pasco Florida?

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Amb molt de gast copiám la siguent circular:

JOVENTUT CATÒLICA DE PALMA DE MALLORCA.

CERTAMEN LITERARI.

Convocatòria per l'any 1885.

HONORABLES POETAS Y PROSADORS: Entusias-ta aquesta Acadèmia per la tradicional fè, brillant historia y rica llengua de nostra benivol-guda terra natal, ha cregut convenient celebrar cada any, si Deu ho vol, un Certamen Literari, lo primer diumenge de Juliol, aprés la festa del nostre màrtir, savi y patrió el benaventurat Ramon Lull. Ab aquest motiu vos convida á vosaltres trovayres y escriptors de Mallorca, Catalunya, Valencia, Provensa y de tota España à pendre part en lo del any corrent, que tindrà lloch lo dia 5 del mes expressat.

Separantnos de tot exclusivisme de llengues per ser, no tan sòls mallorquins, mes també espanyols, encare que ab los tres prèmis ordinarijs volguem enaltir la materna, donam plahents cabuda à la rica y hermosa parla castellana

Vulla Deu donarvos la llum de l'inspiració pera travar y escriure com mereixen los temas d'eix Cartell; la Patria vos anime ab escalfor y valentia; l'Amor vos don ses ales pera volar à les serenes regions del ideal.

CARTELL.

PREMIS ORDINARIJS

QU' OFEREIX LA JOVENTUT CATÒLICA.

Un brot de líri d'òr, èsmaltat, que s'adjudicarà à la millor poesia religiosa ó moral.

Un brot d'olivera, d'òr. En serà guanyadora la poesia que més bé descriga algun fet de l'història de la nostra Illa, ó ab ella relacionat.

Un brot de murta, d'òr, que serà entregat al que 'ab més puresa y entusiasme cante lo sentiment del amor.

PREMIS EXTRAORDINARIJS.

Un album d'els Papas, oferta de lo Excelentíssim é Ilustríssim Sr. Bisbe d'esta Diòcesis, per la més ben escrita disertació sobre *L'esperit profundament cristià qu'animà á nostron gloriós Rey, En Jaume I, en los preparatius y conquista de Mallorca*.

Una ploma d'òr que la Exma. Diputació de aquesta provincia dona per la mes inspirada poesia sobre *Les glories balears*.

Un premi de *docentes cinquanta pesetes*, oferit per la Societat Arqueològica Luliana, al que millor escriga, en pròsa mallorquina, *La vida del Savi é Benaventurat Ramon Lull*, en forma y proporcions de compendi.

Si ningun d'els treballs presentats reuneix merit absolut per guanyar dit premi, sòls se darà un *accésit de cent pesetes* al qu' el Jurat considere preferible.

Un objecte d'art, donatiu del President de la Academia, per la millor *Oda sobre les tradicions religioses de Mallorca*.

Una rosa d'òr, qu' es donará al que, ab mes alt ingèni, cante *Les glories del Savi mallorquí Ramon Lull*.

Un pensament d'argent que guanyará l'autor de la mes original y elegant *Balada*.

El Jurat podrà concedir los *accésits y mencions honorífiques* que crega convenientes.

CONDICIONS.—Totes les composicions qu' aspiren als tres premis ordinarijs, deurán estar escrites en Mallorquí, Catalá, Valenciá ó Provensal literarijs; les que tiren als premis de la Excelentíssima Diputació y President d'aquesta Academia precisament en llengua castellana; y les demés, en qualsevulla de tots los expressats idiomaes (excepte les que vulgan guanyar el prèmi de l'Arqueològica, que sòls podrán ser escrits en mallorquí, com ja s'ha dit.)

Tots los treballs deurán ser inèdits, anònims, de letra que no sia del autor, y enviats à la Secretaria de la Joventut catòlica (Campaner, 1) abans del 15 de Juny vinent, acompanyats d'un plech clos que contendrà lo nom d'aquell, y en el sobre, el lema y títol de la composició que li vaja adjunta.

Los plechs que contengan els noms d'els autors no premiats, serán cremats públicament lo dia de la festa.

La Societat se reserva el dret de publicar per primera vegada totes les obres premiades, tret de la *Vida del B. Ramon Lull* que serà de propietat de l'Arqueològica, la qual, ab aprovació del Ordinari, la publicarà oportunament, en edició manual econòmica, regalant cinquanta exemplars à l'autor premiat.

El Jurat d'aquest any es el que segueix:

M. J. Sr. D. Magí Vidal, Pre. y canonge penitenciarí de la Sta. Iglesia, President.

Sr. D. Francesch Manuel de los Herreros.

Sr. D. Joseph Lluís Pons y Gallarza.

Sr. D. Geroni Rosselló.

Sr. D. Antoni Frates.

Sr. D. Jaume Cerdá.

Sr. D. Nicolau Dameto y Cotoner, Secretari.

Palma de Mallorca, à 31 de Mars de 1885.—Per la Junta Directiva de la Joventut Catòlica,—Lo President,—El Marqués del Reguer.—Lo Vice-secretari,—Miquel Binimelis.

* *

Dia 1 Setembre d'enguany à Saragossa hey ha d'havé una exposició aragonesa de gran importancia per tota casta de productes.

Ses seccions en que se divideix son sis: 1.ª Cièncias.—2.ª Arts lliberals.—3.ª Agricultura.—4.ª Industria mecànica.—5.ª Industria química.—6.ª Industria extractiva.

Els prèmis serán diplomes d'honor y medalles de 1.ª, 2.ª y 3.ª clase. Els que vulgan esposá els seus productes han de inscriurersè abans del primer de Juny.

Tots els que vulgan datos, reglaments, fuyes d'inscripció, etc., pòden dirigirse à son President Don Desiderio de la Escosura, carré de Blancas, 4, entresol, dreta, Saragossa.

* *

Na Cecilia, aquella que diuen que va matá ajudada d'altres aquell frare llech, y que després el fé tròssos, es fuyta de sa presó. Ara manca que fuja també de Mallorca per acabá de fé es pa bô.

¡Vaja unes presons y uns guardians que tenim!

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Diumenge del Angel 12 d' Abril.

SANT ZENON Y SANT VICTOR MARTIRS.

Coranthòres.—Segueixen a S. Antoni de Padua.
Funcions amb Nostr' Amo.—Al Santíssim Còr de Jesús: a Sant Francesch y a ses Tereses es decapvespre; a Sant Jaume s' hōrabaixa; a Sant Juan a les 10.

Funcions.—Comunió de ses fiyes de la Puríssi-ma a la Concepció y a Santa Eulalia; a Monttission a les 7. Al Socós, el capvespre, p' el Còr de Jesús, y a s' horabaixa per la Mare de Deu del Pilá.

Costums.—Festa a Muro y a n' es Puig de Santa Magdalena d' Inca y a altres hermites.

—Els ciutadans solfan aná a fé una vega aquest dia, donantl' el nòm de Pancaritat. Avuy fan sa vega es dia que milló los pareix.

Correus.—En surt a les 7 per Alcudia y Barcelona; a les 8 per Ervissa y Alicante.

Efemerides.—1750. Fa més d' un any que dura sa peste. Solament dins aquest any ja n' hi ha a Ciutat més de vuyt mil de mòrts. Avuy decapvespre s' ha feta una molt pia y devòta processó general y dugueren el Sant y Verdader còr de Nòstra Patrona Santa Praxèdis desde Santa Ana a Sant Miquèl ahont tenen patent nit y dia la miraculosa figura de Nòstra Señora de la Salut, perquè mos alliber de sa peste.

Temps.—Per lo regulá serà bò.

Signes.—Es sòl en Aries; sa lluna en Piscis.—Els nins nats avuy serán hermosos y prudents; ses nines serán deseuvóltes.

Dilluns 13.

SANT HERMENEGILDO REY Y MARTIR.

(Comènsan ses misses d' els novilhis.)

Coranthòres.—Acaban a Sant Antoni de Padua.
Correus.—A les 7 del matí sòl arribá el de València y a les 9 es de Mahó per Alcudia. A les 4 des capvespre surt es vapor per Mahó.

Efemerides.—1749. A Sant Nicolau des Mercat hey va havé gran funció de rogativa per falta d' aygo y sobra d' epidèmia.

Temps.—Segueix bò si Deu ho vól.

Signes.—Es sòl en Aries; y sa lluna en Piscis. Minimum de llum de s' estrella Algol. Júpiter està devòra s' estrella Régulo.—Els nins qu' avuy naixquen serán pereresos; y ses nines rabioses.

Dimars 14.

SANT PERE GONZALEZ TELM, CONFESSÓ

PATRÓ D' ELS MARINÉS.

Coranthòres.—Comènsan a Sant Felip Neri en sufragi d' una difunta.

Funcions.—A les 7, s' escercici del Beato Alonso a Monttission.

Novenes.—Comènsa sa de Sant Jòrdi.

Correus.—Surt a les 5 es vapor cap a Barcelona.

Efemerides.—1754. Va fé aygo gròssa, però ses malalties perseveravan amb més fòrsa y s' en morían molts.

Temps.—De primavera.

Signes.—Es sòl en Aries; sa lluna també, y en conjunció amb Marte y amb Venus.—Els nins nats avuy serán religiosos; y ses nines de bona cara.

Dimecres 15.

SANTES BASILISA Y ANASTASIA MARTIRS

Coranthòres.—Segueixen a Sant Felip Neri.

Funcions amb Nostr' Amo.—A Santa Clara, a s' horabaixa, per l' Assunció de Maria Santíssima.

Funcions.—A S. Jaume la Agonia del Redentor.
Correus.—A les 5 arriba d' Ervissa y d' Alicante y a mitx dia de Barcelona y Alcudia. A les 5 surt per Alcudia y Mahó.

Efemerides.—1753. Vengué noticia de que a Binisatèm hey havia una constelació maligne de mals de costat que no duravan més que tres dies.

Temps.—● Lluna nova a les 6·2 del matí.—Segueix temperat.

Signes.—Es sòl en Aries; sa lluna també.—Els nins que neixerán avuy serán hòns per viatjá; y ses nines engiñoses.

Dijòus 16

SANT TORIBI BISBE Y SANTA ENGRACIA

Coranthòres.—Acaban a Sant Felip Neri.

Funcions.—Al Socós, a les 7 y mitja, comunió general; y a s' horabaixa rosari y escercieis de la Bona Mòrt.

Correus.—A les 9 sòl arribá el de Mahó, y a les 5 des capvespre surt es de València.

Efemerides.—1774. Se posá reserva a Sant Matgí del arraval de Santa Catalina fent processó y gran festa en dit arraval.

Temps.—Sech, y perilla es Mestral.

Signes.—Es sòl en Aries; sa lluna en Tauro, y en conjunció amb Mercuri. Gròssa marca.—Els nins nats avuy serán atrevits; y ses nines determinades.

Divendres 17.

LA BEATA MARIANA DE JESUS VERGE Y SANT ANICETO PAPA Y MARTIR

Coranthòres.—Comènsan a ses Caputxines dedicades a la Divina Pastora.

Funcions.—A Santa Creu y Sant Jaume l' Adoració de les Llagues; en el Socós els Passos.

Novenes.—Comènsa sa del Patrocini de S. Jusèp.

Efemerides.—1788. A un esclau qu' havia mòrt al Dr. Martorell li feren sentència de morí cremat si no se convertia, y penjat si se feya cristiá. Ohida sa sentència digué s' esclau que volia essé cristiá y dins sa presó el batiaren y va fé una bona mòrt.

Temps.—Segueix còm ahí.

Signes.—Es sòl en Aries; y sa lluna en Tauro. Conjunció de Neptuno y sa Lluna.—Els nins qu' avuy neixerán serán de vida llarga; ses nines alegres.

Dissapte 18.

SANT ELEUTERI BISBE Y MARTIR Y SANT ANDREU HIBERNON

Coranthòres.—Segueixen a ses Caputxines.

Funcions.—A Sant Jaume y a Sant Nicolau felicitació sabatina.

Correus.—Arriba a les 7 es de Barcelona.

Efemerides.—1756. Se veu una gròssa armada. No sabem si es s' inglesa que cerca sa francesa ó si es sa francesa que s' en va a Mahó.

Temps.—Calent.

Signes.—Es sòl en Aries; sa lluna en Géminis. Conjunció de Saturno y sa Lluna.—Els nins qu' avuy neixerán serán de bòn sangro; se nines constants.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Tu devalla mentres jè puig.
 SEMBLANSES.—1. En que no'n passan cotxos.
 2. En que la ceflan.
 3. En que la tróuen un pich cada any.
 4. En que tenen Mòlt.

XARADA.....—Dis-sap-te.

PREGUNTA.....—En la terra.

CAVILACIÓ.....—Noguera.

FUGA.....—Bòn arbre es el garroçí que té garrobes tot l' any, quant li cuyan ses d' enguañy ja té ses de l' any qui vé.

ENDEVINAYA.—Una farmacia.

GEROGLIFICH.

R O : á Bonaventura
 ÉCSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un ferré a un barco?
2. ¿Y una bèca a una dobla de vint?
3. ¿Y ses comedís a n' els cassadós?
4. ¿Y una festa de carré a una tafona?

MESTRE GRINOS.

XARADA

Sa primera surt des xòt;
 sa segona es veritat;
 y es tot es una vila
 de clima alegre y ben sá

PREGUNTA.

¿Qui son aquells que tròban s' alegria amb so pesá?

ETNECIV LAUCSAP.

CAVILACIÓ.

¿O SOGRET!

Compòndro amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

S.nt. M.r. h.y h.
 tr.s . q.tr. . c.nch p.ll.t.s
 q. . g.r.d.n c.r.b.s.s t.s
 q. . n R.f.l l.s v. d.n.

UN SANTAMARIÉ.

ENDEVINAYA.

Tench òlla y no som cuyné;
 tench comes y no sé andá;
 devant mí s' ha d' incliná
 tant el Rey còm es rolé.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CUENTOS MALLORQUINS

D' EN PERE D' A. PENYA.

Se baratan amb dues pessetes a sa llibrería de sa Viuda y fiys d' En Pere J. Gelabert, Pas d' en Quint, n.º 19.—Hey ha rebaixa de preus p' els qui en prenen molts.

11 ABRIL DE 1885

Estampa de sa Viuda y fiys d' En P. J. Gelabert